

Taco staat voor de spiegel. Hij grijnst naar zijn eigen spiegelbeeld. Ondertussen trekt hij zijn vlinderdasje recht. Vanavond moet hij spelen met het Concertgebouworkest van Klingelendam. Daar is hij eerste trompettist. Terwijl hij een melodie fluit, die voor die avond op het programma staat, haalt hij nog even een kam door zijn krullen. Zo, hij is er klaar voor. Met de trompet onder zijn arm stapt hij de deur uit en loopt naar zijn auto. Vrolijk fluitend rijdt hij weg.

In het concertgebouw heerst het gebruikelijke geroezemoes. Musici stemmen hun instrumenten en nemen wat muziekloopjes door. Langzaam loopt de zaal vol. Op het podium neemt ook Taco zijn plek in tussen de collega's. Snel laat hij zijn vingers even over de ventielen dwarrelen. Dan zet

hij het instrument aan zijn lippen en blaast een paar noten. Ja, het voelt goed. Ach, dat moet ook wel; hij heeft hard genoeg gestudeerd. De laatste dagen deed hij niet anders dan alle moeilijke loopjes doornemen.

Daar is de eerste gong, het teken dat het publiek nu echt moeten gaan zitten. Na de tweede gong neemt het geroezemoes af. Een verwachtingsvolle stilte komt er voor in de plaats. Als de dirigent opkomt, weerklinkt een klaterend applaus.

De inzet is helemaal goed. Taco wordt één met de muziek. Zijn trompet geeft antwoord op de vraag van de violen. De tonen lijken elkaar te omhelzen in een wervelende dans. De klanken van de fluiten doen mee en kringelen hoger en hoger. De pauken ondersteunen de melodie met zware slagen. Iedereen luistert ademloos. Dit is muziek! Totdat...

Uit de trompet van Taco ontsnapt een vreselijke klank. Een rauwe, snerpende toon met een uitschieter omhoog. Het klinkt haast als een schreeuw. Weg is het gevoel van verrukking! Van schrik valt Taco als het ware uit de hemel en zit

met een heftige boem weer op zijn stoel op het podium. De dirigent kijkt hem boos aan. Zelf kan hij alleen maar verbaasd en verdwaasd terug kijken. Hier begrijpt hij niets van! Gelukkig neemt de trompettist die naast Taco zit het van hem over, zodat de muziek verder speelt. Als het stuk is afgelopen klinkt er een beleefd, zwak applausje. De dirigent buigt. Hij loopt het podium af, vlak langs Taco. Zacht maar snijdend grauwt hij: ‘Mee! Nu!’ Verslagen en bijna kruipend om zo min mogelijk op te vallen, loopt Taco achter zijn chef aan. In de kamer van de dirigent krijgt hij een uitbrander die er niet om liegt. Omdat het de eerste keer is dat Taco zo’n fout heeft gemaakt, wordt hij nog net niet ontslagen. Zijn chef stuurt hem naar huis met de opdracht om maar eens flink te gaan studeren. Dit mag in de toekomst beslist niet nog eens gebeuren. Pas als hij zeker weet dat hij die fout niet meer zal maken, mag hij het nog één keer proberen.

‘Wegwezen,’ zegt de baas tot slot.

Thuisgekomen pakt Taco zijn trompet en zet hem aan zijn mond. Opnieuw probeert hij de passage te spelen die zo vreselijk eindigde. Maar weer is daar die wanklank, dat vreselijke geluid. Hij blaast het vocht uit het instrument en probeert een toonladder. Maar nee, hoor. Die lelijke toon is er niet uit te krijgen. Op een stoel die voor de tafel staat, ploft hij verslagen neer. Met z'n ellebogen op zijn knieën en z'n handen voor zijn gezicht zucht hij hardop: 'Ik begrijp dit niet. Wat een toestand.'

'Jouw toestand valt nog wel mee,' hoort hij een bedeesd stemmetje zeggen, 'voor mij is het echt pas balen! Ik heb geen thuis meer.'

Verwonderd kijkt Taco om zich heen, maar ziet niemand. Toch kwam die stem van heel dichtbij.

'Hier! Ik zit hier, in je vestzakje.'

Als Taco langs zijn jasje naar beneden kijkt, ziet

hij tot zijn verbazing een klein koppetje met een paar magere armpjes uit het zakje steken. Dan komen er ook nog een paar dunne beentjes te voorschijn. Het figuurtje glijdt naar beneden naar de knie van Taco. Daar gaat hij overeind staan.

‘Maar jij bent...jij bent...,’ stottert Taco.

‘Een noot! Een muzieknoot om precies te zijn. Ik heet Sol, maar ze willen me tegenwoordig alleen nog maar Dissonantje noemen.’

‘Dissonantje?’

‘Ja, Dissonantje. Volgens het Nederlands woordenboek betekent dat vals of onwelluidend.’

‘Onwelluidend?’

‘Ja zeg, kun je alleen maar alles herhalen wat ik zeg?’ klinkt het ongeduldig

‘O... ja, nee ...sorry. Uuhhhh... luister eens Dissonantje...’

‘Begin jij nu ook al? Sol is de naam! Sol. Sol. Sol!’

Zijn stem schiet ervan over. Hij springt van Taco’s knie en hijst zich op aan het tafelkleed. Midden op de tafel gaat hij recht voor Taco staan met

de handen in zijn zij.

‘Nu moet jij eens even goed luisteren, mijnheer de Trompettist! Ik wil jou helpen, maar dan moet jij mij ook helpen.’

‘Taco is mijn naam. En o, ooo...ja... Ja, natuurlijk,’ antwoordt Taco gauw.

‘Goed, Taco. Dat is dus afgesproken. Dan moet ik beginnen je te vertellen wat me vandaag is overkomen. Ik kon ineens mijn toon niet meer uitbrengen. Zomaar...plotseling.’ Even zwijgt Sol. Als hij verder gaat, klinkt zijn stem een stuk minder strijdlustig.

‘Ik woonde in het grote g-akkoord bij mijn vader, moeder en mijn zusje. Tezamen vormden wij een heel harmonieus gezin. Er was nooit een wan-klank te horen. Ach, wat hadden we het goed met zijn allen.’

Het nootje zakt door z’n knieën. Bedroefd blijft het in kleermakerszit een moment voor zich uit staren. Dan recht Sol zijn rug.

‘Ineens was daar vandaag die toon. Die klonk niet! Hij kwam er niet goed uit. Ik kreeg het niet

voor elkaar. Mijn ouders dachten dat ik een gein-
tje maakte. Ze werden zo boos, dat ze me uit het
akkoord hebben gegooid. Mijn zusje stond er nog
bij te lachen ook! En ik viel en ik viel en... ik
viel... En toen zat ik ineens in jouw vestzakje.'

